

РЕШЕНИЕ

№ 38693

гр. София, 20.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 23.09.2025 г. в следния състав:

при участието на секретаря Биляна Кирилова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8366** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 46, ал. 1 във връзка с чл. 41, т. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 66, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. А. М. Х. С. с ЕГН [ЕГН] и ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на С., с постоянен адрес: [населено място], ж.к. Експериментален № 41 вх. 2 ет. 4 ап. 36, подадена чрез адв. Т. И., съдебен адрес: [населено място], [улица] (безистен), ет. 2, против Заповед № 343з-1911 от 16.07.2025 г., издадена от Началник на Група „Миграция“ при Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – С., с която на основание чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ и чл. 8, ал. 2 от ЕКПЧ на М. А. М. Х. С. е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ „Връщане до страна произход, страна на транзитно преминаване или трета страна в държава“ в държава С.. В жалбата са изложени съображения,

че оспореният административен акт е незаконосъобразен, тъй като е необоснован, издаден при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправни разпоредби и в явно несъответствие с целта на закона. Сочи се, че правилно в оспорения административен акт са отразени семейните връзки на оспорвания в Република България, но липсва мотивирана преценка на значението им в конкретния случай във връзка с разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Сочи се, че, независимо, че административният орган е посочил семейните връзки на оспорвания в Република България, този факт не е взет предвид и не е обсъден с оглед нарушаване

правото на личен и семеен живот на оспорващия, гарантирано от Конвенцията за защита правата на човека (ЕКПЧ), като намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в

случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. От административния орган не са наведени и по делото не се установяват основания по чл. 8, ал. 2 от ЕКПЧ за държавна намеса в това право. Аргумент в тази посока не могат да бъдат и предходните осъждания на оспорващия, тъй като същите са за престъпления, извършени преди значителен период от време и оспорващият е изтърпял наложените му наказания. Изложени са съображения, че липсата на мотиви относно въздействието на връщането на чужденеца в С. върху живота на семейството му води до немотивираност на оспорения административен акт. Сочи се противоречие с разпоредбата на чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ поради изключителна фрагментарност на преценката доколко С. се явява сигурна страна с оглед спазване принципа на забрана за връщане. Сочи се, че в актуалната позиция на ВКБООН от м.12.2024 г., непроменена и актуална и към настоящия момент, се съдържат данни за сигурността в С. след превземане на властта от страна на опозиционните групировки, като становището на специализирания международен орган е, че новата общественно-политическа обстановка в страната не е факт, довел до подобряване на ситуацията със сигурността и това засяга всички граждани на С. независимо от това дали имат персонални опасения от преследване или не. Поради това ВКБООН продължава да призовава всички държави да позволят на бягащите от С. цивилни граждани достъп до своите територии, да гарантират правото им на убежище и да спазват принципа на забрана на връщането. Иска се от съда да отмени оспорената заповед.

В съдебно заседание, жалбоподателят, лично и чрез процесуалния си представител по пълномощие, поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът Началник на Група „Миграция“ при Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – С., в съдебно заседание, не се явява и не се представлява. В депозирано по делото писмено становище излага съображения за неоснователност на жалбата, правилност и законосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че правото на личен и семеен живот не е абсолютно право и може да бъде предмет на ограничения, като в конкретния случай в оспорения административен акт е извършен анализ и е изведен извод, че чужденецът е с трайно установени престъпни навици, признат е за виновен в извършване на няколко престъпления, като две от тях съгласно НК се определят като тежки, в този смисъл са налице предпоставките за намеса на държавата в правото на личния и семеен живот в интерес на националната и обществена сигурност. Подробен анализ е извършен и относно общественно-политическата обстановка в С..

Позовава се и на обстоятелството, че в конкретния случай е отхвърлена и последваща молба на оспорващия за международна закрила. Претендира се присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Релевира се възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С докладна записка рег. № 343р-383 от 10.03.2025 г. полицейски инспектор в Група „Миграция“ при ОД на МВР – С. е уведомил Началник на Група „Миграция“ при ОД на МВР – С., че във връзка с осъществяване на административен контрол върху пребиваването на чужденците на територията на ОД на МВР С. и след преглед на информационните масиви е установено, че М. А. М. Х., гражданин на С. е с отнет хуманитарен статут с Решение № 12975/30.08.2023 г., издадено от Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, потвърдено с решение на ВАС № 13912 от 20.12.2024 г., което е окончателно, лицето има съпруга български гражданин Н. А. С. ЕГН [ЕГН], с която има дете български гражданин А. М. А. С. ЕГН [ЕГН], направено е предложение на лицето да бъде наложена принудителна административна мярка по чл. 39, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ на основание чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ.

До М. А. М. Х. е отправено съобщение рег. № 343р00-3157 от 13.03.2025 г., връчено на лицето на 18.03.2025 г., с което на основание чл. 26, ал. 1 от АПК е уведомен, че спрямо него е образувано производство за налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ във връзка с влязло в сила решение за отнемане на предоставената на М. А. М. Х. международна закрила.

На 24.03.2025 г. оспорващият е подал възражение, в което е посочил, че трайно се е установил в Република България, има семейство, сключен граждански брак с българска гражданка, както и родено дете от нея, в С. няма останали роднини, нито дом. Войната там е приключила на думи, но все още има атаки срещу кюрдите и животът му е застрашен. Посочва, че е подал отново молба за международна закрила към ДАБ, тъй като иска да остане при семейството си. Към възражението са приложени удостоверение за сключен граждански брак от 20.09.2023 г. и удостоверение от 28.01.2025 г. за раждане на А. М. А. С. на 24.01.2025 г.

М. А. М. Х. е регистриран в ДАБ при МС – РПЦ - [населено място] - отдел „ПМЗ Овча купел“ на 23.03.2011 г. С решение № 268 от 22.02.2013 г. на Председателя на ДАБ при МС на чужденеца е предоставен хуманитарен статут в Република България. С решение № 12975 от 30.08.2023 г., издадено от Председателя на ДАБ при МС, след анализ на приложените по личното досие на М. А. М. Х. доказателства, които показват, че лицето е с трайно установени престъпни навици, предвид фактите, че е признат за виновен в извършване на няколко престъпления, като две от тях съгласно НК се определят като тежки, както и, че в случая е налице рецидив от престъпни деяния, на чуждия гражданин е отнет предоставеният му с решение № 268 от 22.02.2013 г. хуманитарен статут. Решението е потвърдено с окончателно решение на Върховен административен съд № 13912 от 20.12.2024 г., постановено по адм.д. № 5375/2024 г.

М. А. М. Х. е подал последваща молба за международна закрила на 07.03.2025 г. в ДАБ при МС, на 20.03.2025 г. е издадено решение № 11-ОК за недопускане на последваща молба за предоставяне на международна закрила, което е връчено на лицето на 02.04.2025 г. и е оспорено по съдебен ред пред Административен съд София-град. С окончателно решение № 20673 от 16.06.2025 г., постановено по адм.д. № 3987/2025 г. по описа на Административен съд София-град, е отхвърлена жалбата на М. А. М. Х. срещу решение № 11-ОК от 20.03.2025 г. на Интервюиращ орган в ДАБ при МС.

Съгласно докладна записка УРИ 306р-4155 на полицейски инспектор в Районно управление - Нова З., ОД на МВР – С. оспорващият, след раждането на сина им А. С., живее в дома на съпругата си в [населено място], [улица].

По делото е приета Справка с вх. № МД-02-262 от 19.05.2025 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС, относно актуалната общественно-политическа обстановка в С..

По делото е приета Справка за съдимост на М. А. М. С., съгласно която същият е осъден по дело № 757/2011, нохд на Районен съд – Петрич за престъпление по чл. 279, ал. 1, пр. 2 от НК във връзка с чл. 18, ал. 1 от НК във връзка с чл. 54 от НК на 10.06.2011 г.; по дело № 972/2011 г., нохд на Районен съд – Петрич е осъден за престъпление по чл. 279, ал. 2 във връзка с ал. 1, пр. 2 от НК във връзка с чл. 28, ал. 1 от НК във връзка с чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК на 27.06.2011 г.; по дело № 18487/2013 г., нохд на СРС е осъден за престъпление по чл. 216, ал. 1, пр. 1, ал. 2 във връзка с чл. 20, ал. 2 във връзка с ал. 1 от НК във връзка с чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ от НК; по дело № 911/2021 г., нчд на Районен съд – Стара Загора е осъден за престъпление по чл. 343в, ал. 2 от НК и чл. 78а от НК на 12.01.2021 г.; по дело № 661/2021 г., нохд на Районен съд – Ихтиман е осъден за престъпление по чл. 281, ал. 2, т. 1 и т. 5 във връзка с ал. 1 от НК във връзка с чл. 381, ал. 4 от НПК във връзка с чл. 55, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от НК на 16.11.2021 г.; по дело 86/2022 г., нохд на Районен съд – Стара Загора е осъден за престъпление по чл. 343б, ал. 3 и чл. 54, ал. 1 от НК на 07.01.2022 г. – управление на МПС в наркотично опиянение.

С оспорената в настоящото производство заповед на основание чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ и чл. 8, ал. 2 от ЕКПЧ на М. А. М. Х. С. е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ „Връщане до страна произход, страна на транзитно преминаване или трета страна в държава“ в държава С.. Като мотиви в оспорената заповед е посочено наличието на влязло в законна сила решение на Председателя на ДАБ при МС, с което е отнет предоставеният на чужденеца хуманитарен статут, с оглед на което е прието, че към момента чужденецът пребивава незаконно по смисъла на П.. 1, т. 3б от ДР на ЗЧРБ без документи за самоличност. Посочено е, че от Справка Рег. № 250523005000231959/23.11.2025 г. на Районен съд - Сливен е видно, че лицето има криминални деяния, за които са наложени наказания. Със Споразумение № 45/16.11.2021 г. по дело № 661/2021 г. на РС - Ихтиман лицето е осъдено за извършено престъпление по чл. 281, ал. 2, т. 1 и т. 5 вр. ал. 1 от НК, за което законът предвижда наказание лишаване от свобода от две до десет години и глоба от пет хиляди до двадесет хиляди лева, което по смисъла на чл. 93, т. 7 от Допълнителните разпоредби на НК е „тежко престъпление“.

С присъда № 58/15.11.2022 г. по НОХД № 86/2022 г. на РС - Нова Загора, потвърдена с Решение № 36/20.02.2023 г. на ОС - Сливен лицето е признат за виновен за престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК, за което се предвижда наказание лишаване от свобода от една до три години и с глоба от петстотин до хиляда и петстотин лева. На основание чл. 68, ал. 1 от НК е приведено изпълнението със Споразумение № 45/16.11.2021 г. наказание по НОХД № 661/2021 г. по описа на РС - Ихтиман в размер на шест месеца лишаване от свобода, като е наложено наказание една година лишаване от свобода, глоба в размер на 500 лв. и лишаване от право за упражняване на професия или дейност за срок от 1 година. В справката са налице и други осъдителни присъди в миналото, включително и за тежко престъпление.

От справка в НАП за сключване, изменение или прекратяване на трудовите договори и уведомления за промяна на работодател се установява, че лицето не е упражнявал трудова заетост от 09.07.2021 г. до момента. Извършен е анализ на актуалната общественно-икономическа обстановка в С. съгласно информацията, съдържаща се в Справка с вх. № МД-02-262 от 19.05.2025 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при

МС, относно актуалната общественно-политическа обстановка в С.. Във връзка с установеното са формулирани изводи, че са налице предпоставките, предвидени в чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ, предвид че спрямо лицето има влязло в сила решение за отнемане на предоставената международна закрила в Република България. Лицето е съпруг на български гражданин и родител на непълнолетно дете български гражданин. Семейните, социалните и културни връзки на лицето са в Република България.

Налице е неприключило производство по ЗУБ за предоставяне на международна закрила, но няма основание по чл. 54, ал. 1, т. 5 от АПК административното производство по издаване на оспорената заповед да бъде спряно до приключване на производството по ЗУБ, тъй като чл. 67, ал. 1 от ЗУБ препяства изпълнението на наложена мярка за „връщане“, но не и налагането ѝ. На основание чл. 67, ал. 2 от ЗУБ наложената принудителна мярка за връщане се отменя при предоставяне на международна закрила, с което правото на лицето при евентуална предоставена международна закрила е защитено. Въз основа на посочените фактически установявания е формулиран извод, че в конкретния случай са налице предпоставките по чл. 8, ал. 2 от ЕКПЧ за намеса на държавата в правото на личния и семеен живот в интерес на националната и обществена сигурност, предвид, че съгласно Справка за съдимост рег. № 250523005000231959 на Районен съд – Сливен лицето е с трайно установени престъпни навици, като е признат за виновен в извършване на няколко престъпления, като две от тях съгласно НК се определят като тежки. Взето е предвид, че лицето пребивава незаконно на територията на Република България по смисъла на П.. 1, т. 3б от ДР на ЗЧРБ, същият не е направил постъпки за издаване на дългосрочна виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ и предоставяне право на продължително пребиваване по чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧР като член на семейство на български гражданин. Формулиран е извод, че е спазен принципът на съразмерност, предвиден в чл. 6 от АПК, както и, че във връзка с чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ и след анализ на Справка № МД-262/19.05.2025 г. С. се явява сигурна държава по отношение на живота и свободата на чужденеца, както и по отношение на възможността да бъде изложен на опасност от преследване, изтезание или нечовешко отношение. Заповедта е връчена на оспорващия на 16.07.2025 г. Жалбата е подадена в Административен съд София-град на 25.07.2025 г.

По делото като свидетел е разпитана съпругата на оспорващия, която заявява, че с М. А. М. Х. С. живеят на семейна начала от близо 5 години, като от 2 години официално са в граждански брак, имат дете, което е на 8 месеца. Заявява, че бракът им не е фиктивен, не е само по документи, а те са малко, но много сплотено семейство. Оспорената заповед ги притеснява много, защото, ако се изпълни това, което е наредила Дирекция „Миграция“, това означава, че семейството им се срутва. Сочи, че детето им емоционално е много привързано и към двамата родители, защото заедно се грижат за него. Счита, че, ако детето се отдели от единия си родител, това няма да е в негов интерес и в интерес на семейство като цяло.

От друга страна, заявява, че, ако тя отиде да живее с него в С., това също не е възможно, защото там ситуацията все още не е стабилна, там съпругът ѝ няма нищо – нито жилище, нито работа, той е напуснал С. преди много години, от 18-годишен е в България, говори перфектно български език. Детето е български гражданин, тя работи тук в България, адвокат е по професия и вярва, че в България ще дадат много по-хубаво и добро бъдеще на детето си, отколкото в една страна, в която има постоянно разправии, престрелки, грабежи и като цяло ситуацията е много нестабилна. Заявява, че като родители не биха изложили на

риск детето си и ако жалбоподателят се отдели от тях, те остават едно разбито семейство, детето познава много добре баща си, той много ѝ помага в грижите за детето и като цяло за семейството. Не отрича, че оспорващият има присъди, но той не е вредил на обществото, изкарал си е шофьорска книжка, има собствена фирма, работи като бръснар, помага при издръжката на семейството. Ако остане сама, няма да може да посрещне всички нужди сама.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице съгласно чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което същата е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните правни съображения:

Заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ предвид делегирането на правомощия със Заповед № 343з-320 от 14.02.2018 г., с която Директорът на ОД на МВР - С. е оправомощил Началника на група „Миграция“ при ОД на МВР - С. да издава заповеди за налагане на принудителни административни мерки по Глава Пета раздел I от ЗЧРБ. Съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, директорите на главните дирекции „Национална полиция“, „Гранична полиция“ и „Борба с организираната престъпност“, директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция „Миграция“, директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица.

Фактическите основания за налагането на конкретната принудителна административна мярка, в случай че съдържат класифицирана информация, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните длъжностни лица по реда на Закона за защита на класифицираната информация. В заповедта за налагане на принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3 се посочва държавата, в която мярката ще бъде изпълнена. При настъпване на основателни причини данните относно държавата могат да бъдат променяни от органа, който е издал заповедта. Заповедта е мотивирана от фактическа и правна страна по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и чл. 12, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО. Изложените в акта фактически обстоятелства – решение на председателя на ДАБ за отнемане на хуманитарния му статут съответстват на посоченото правно основание за налагане на ПАМ по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ.

До лицето е изготвено съобщение, с което на основание чл. 26, ал. 1 от АПК е уведомено за образуването на производство за налагане на ПАМ по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ във връзка с отнет хуманитарен статут, видно от ръкописното отбелязване в него, същото е връчено на оспорващия и същият е подал възражение в срок. При тези данни съдът приема, че в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице, или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон.

Чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ предвижда принудителните административни мерки, които се налагат на чужденците по този закон, като с т. 2 е въведена ПАМ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна.“ Съгласно чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ връщане се налага, когато по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище; връщане се

налага след писмено потвърждение от Държавната агенция за бежанците и в случай че производството по Закона за убежището и бежанците е прекратено с влязло в сила решение и чужденецът не е поискал разглеждането на молбата му да бъде довършено.

Процесната ПАМ е наложена на основание чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ. По делото не се спори, че жалбоподателят е чужд гражданин - чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от ЗЧРБ. Не е спорно по делото, че с решение № 12975 от 30.08.2023 г., издадено от Председателя на ДАБ при МС, е отнет предоставеният с решение № 268 от 22.02.2013 г. хуманитарен статут на М. А. М. Х.. Решението е потвърдено с окончателно решение на Върховен административен съд № 13912 от 20.12.2024 г., постановено по адм.д. № 5375/2024 г. Не е спорно по делото, че с окончателно решение № 20673 от 16.06.2025 г., постановено по адм.д. № 3987/2025 г. по описа на Административен съд София-град, е отхвърлена жалбата на М. А. М. Х. срещу решение № 11-ОК от 20.03.2025 г. на Интервюиращ орган в ДАБ при МС, с което не е допусната до разглеждане последваща молба на лицето за международна закрила. Следователно материалноправната предпоставка по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ е установена по делото. По отношение на оспорвания е настъпил правопрекратяващ юридически факт – прекратяване на хуманитарен статут, като ненапускането на Република България, след непризнато право на статут по ЗУБ, попада в хипотезата на приложената норма.

Според постоянната практика на Съда, след като веднъж бъде установено, че лицето е незаконно пребиваващо, компетентните национални органи трябва, по силата на чл. 6, параграф 1 от Директива 2008/115/ЕО, при съобразяване с предвидените в член 6, параграфи 2 - 5 от нея изключения, да приемат решение за връщане. Следователно взетото решение на административния орган за налагането на процесната ПАМ по отношение на оспорвания е съобразено и с предвижданията на общностното право и не се установяват изключенията по чл. 6, ал. 2 – ал. 5.

Съдът намира за неоснователен доводът на жалбоподателя, че в конкретния случай административният орган не е отчел обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. В конкретния случай в оспорената заповед са посочени обстоятелствата, относими към личното положение на оспорвания, в това число и фактите, че същият има сключен граждански брак с българска

гражданка и има дете от този брак, наличието на семейни, социални и културни връзки на територията на Република България. Съдът приема, че е налице липса на данни за принадлежността му към някоя от категориите уязвими лица, за наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване. Решението за налагане на ПАМ е взето индивидуално и въз основа на обективни критерии по смисъла на предложение 6 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. Оспорваният твърди, че с оспорената заповед е нарушено правото му на личен и семеен живот, гарантирано от чл. 8, ал. 1 от ЕКЗПЧОС.

Относно възражението за нарушаване на правото на личен и семеен живот – действително по делото се установява, че жалбоподателят е сключил граждански брак с българска гражданка и има дете от този брак, поради което потенциално може да бъде засегнато правото му на семеен живот. Отчитайки тези обстоятелства, административният орган е приел в оспорената заповед, че в конкретния случай са налице предпоставките на чл. 8, ал. 2 от ЕКПЧ. Намереното от административния орган основание за наложената ПАМ е фактът, че чуждият гражданин е осъждан за няколко извършени умишлени престъпления на територията на Република България, като две от тях съгласно НК се определят като тежки. Тези обстоятелства не се оспорват от жалбоподателя и се установяват от приобщената по делото Справка за съдимост. Разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЕКПЧ регламентира правото на неприкосновеност на личния и семеен живот. Безспорно е, обаче,

че то не е абсолютно право и може да бъде предмет на ограничения, наложени от държавата, но само, когато ограничението е предвидено в закон и е необходимо в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.

Според ал. 2 на чл. 8 ЕКПЧ намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. С посочената норма са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушаване на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. За всеки отделен случай следва да се прецени дали намесата е в съответствие с изискванията на чл. 8, ал. 2 от ЕКПЧ, а именно дали е предвидена в закона, преследва легитимна цел и е необходима в едно демократично общество. Основанието за намеса на държавата по смисъла на чл. 8, ал. 2 от ЕКПЧ трябва да има своя нормативна база, което изискване в случая е изпълнено. Тъй като процесната заповед се основава на изрична норма от ЗЧРБ - чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ, то без съмнение представлява намеса, предвидена в закона. Също процесната ПАМ е наложена в рамките на контрола на влизането и пребиваването на чужденци в страната, тя преследва законни цели по смисъла на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията и по правото на ЕС - националната и обществената сигурност.

Тази намеса трябва да е „необходима“, т.е. съответна на належащата обществена необходимост и пропорционална на преследваната легитимна цел. Изложеното налага преценка и намиране на справедлив баланс между конкуриращи се интереси – интересите на индивида и обществената необходимост. Съдът приема, че мерките, предприети от съображения, свързани с обществения ред или обществената сигурност, трябва да са в съответствие с принципа на пропорционалност и да се основават изключително на личното поведение на засегнатото лице, което поведение да представлява истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха, която засяга някой от основните интереси на обществото.

Не следва да се приемат мотиви, които са изолирани от конкретния случай и които се опират на съображения за обща превенция. Според практиката на ЕКПЧ член 8 не може да се тълкува като гарантиращ правото на определен вид разрешение за пребиваване, като за всеки конкретен случай следва да се преценява необходимостта и пропорционалността на намесата в правото на личен и семеен живот. Съдът намира, че в случая безспорно

държавата се намесва в правото на личния и семеен живот на чужденеца, но тази намеса е предвидена в закона, основава се изцяло на личното поведение на оспорващия и преследва легитимна цел. В конкретния случай, при преценка на баланса между визираното индивидуално положение на чуждия гражданин и защитата на националната сигурност и обществения ред, която съставлява особено важен държавен и обществен интерес, приоритет следва да се даде на обществения интерес.

В конкретния случай безспорно е установено, че оспорващият има брак с българска гражданска и дете в Република България. Същевременно, данните за влезлите в сила осъждания на лицето за сериозни престъпления, включително управление на моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози, управление на моторно превозно средство без съответно свидетелство за управление, противозаконно подпомагане на чужденци да пребивават или преминават в страната в нарушение на закона, извършено чрез използване на моторно,

въздухоплавателно или друго транспортно средство и по отношение на повече от едно лице по наказателни производства от 2011 г., 2013 г., 2021 г. и 2022 г. са указание за трайна престъпна нагласа на чуждия гражданин, санкционирана както от закона, така и ефективно – чрез наложено изтърпяване на наказание „лишаване от свобода“. Не е спорно, че по визираните присъди чуждият гражданин е пребивавал в затвора в Република България, в които периоди жалбоподателят не е имал социална среда на живот и културни връзки с гражданското общество в страната ни, доколкото е бил в продължителна изолация поради престъпното си поведение, освободен е на 18.04.2024 г. Изложените възражения на жалбоподателя и възможността твърдените като накърнени права да се упражняват на

територията на другата държава не изтъкват защита на цел, приоритетна пред обществената сигурност. Според свидетелката тя и оспорващият са създали сплотено семейство, но по отношение на тва обстоятелство съдът съобразява, че бракът е сключен на 20.09.2023 г., т.е., от една страна, непосредствено след издаване на решението на председателя на ДАБ при МС, с което е отнет хуманитарният статут на М. А. М. Х. С., а, от друга страна, в периода от 08.03.2023 г. до 18.04.2024 г. чужденецът е излежавал присъда в затвора, поради което очевидно съпругата на чуждия гражданин е живяла и преодолявала житейски трудности без неговата подкрепа. Обстоятелството,

че лицето е в Република България от доста време не е основание да се приеме, че същият е прекъснал семейни, културни и социални връзки с държавата по произход, като не може бездействието му да съобрази престоя си с изискванията на закона да е основание да се приеме, че спрямо него не следва да предприемат съответни мерки. В заключение, съвкупната преценка на гореизложените обстоятелства, установени по отношение на индивидуалния случай на жалбоподателя, сочат на липса на защитим частен интерес по смисъла на чл. 8, ал. 2 от ЕКПЧ. Напротив, престъпленията,

за които е осъден с влезли в сила присъди, сочат на защитим обществен интерес съгласно чл. 8, ал. 2 от ЕКПЧ, а именно защита на обществената сигурност, предотвратяване на престъпления, за защита на правата и свободите на другите граждани на обществото ни. Касае се за легитимен интерес, който в конкретния случай следва да бъде защитен за сметка на личните права на лицето по чл. 8, ал. 1 от ЕКПЧ, както правилно е приел административният орган в оспорената заповед. Безспорно извършените множество умишлени престъпления на територията на Република България сочат на незачитане на правото и обществения ред в Република България,

поради което не е правно укоримо и ответното засягане на интересите на лицето. Всичко изложено засяга в значителна степен държавния интерес и сигурността на страната и е свързано с осигуряване на обществения ред и спазване на законността. При положение, че жалбоподателят сам не желае да се социализира в българското общество и постоянно нарушава законите на страната, очевидно не желае и да пребивава в тази страна, с поведението си лицето демонстрира нежелание за съобразяване със законовите норми. С наложената от компетентния орган принудителна административна мярка правото на семеен живот на жалбоподателя не се отнема, а се ограничава в известна степен. Едновременно с това, правото на семеен живот, прогласено от чл. 8, ал. 1 от ЕКПЧ, обаче, не гарантира правото на съпрузите да пребивават на територията на определена държава. Не може да се приеме,

че връщането ограничава несъразмерно правото му на семеен живот с българската гражданка и детето им, тъй като по делото не са ангажирани доказателства за наличие на пречки семейството да живее на територията на С.. В разглеждания случай не се създават непреодолими пречки за осъществяване на връзки между съпрузите, още повече по делото няма данни, а и не се твърди спрямо жалбоподателя да е налице забрана за влизане на територията на Република България.

Съдът намира, че в конкретния случай не е допуснато нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК. Същият предвижда, че административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел, която в случая е охрана на обществената сигурност, предотвратяване на престъпления, за защита на правата и свободите на другите граждани на обществото ни. Преценката на баланса между мярката и визирана цел следва да се извърши съобразно чл. 6, ал. 2 от АПК – без да се засягат права и законни интереси на лицето в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. При съобразяване на доказаното лично поведение на чуждия гражданин следва да се приеме, че същият представлява достатъчно сериозна и реална заплаха за защитим обществен интерес, поради което при преценка на баланса по чл. 6, ал. 2 от АПК превес следва да се даде на последния.

Във връзка с горното, съдът намира, че намесата в личния и семеен живот на лицето съответства на належаща обществена нужда и по-специално е пропорционална на преследваната легитимна цел, в този смисъл е необходима в едно демократично общество, при засягането на тези основни човешки права не е нарушен принципът на пропорционалност. С процесната заповед и нейното изпълнение не се засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, тъй като лицето пребивава незаконно на територията на страната, лицето е имало хуманитарния статут, създадо е предпоставки за прекратяването му, т. е. налице е незаинтересованост за уреждане пребиваването му съобразено с изискванията на българското законодателство и правилно е наложена мярката. Преценката за наличие на заплаха за обществената сигурност и нейната сериозност принадлежи на компетентния орган, който има правомощието да налага принудителни административни мерки.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователни и възраженията на М. А. М. Х. С., че в оспорвания акт липсва преценка дали спрямо адресата на акта връщането му в страна по произход се явява сигурна страна с оглед спазване на принципа за забрана за връщане /non refoulement/, намиращ отражение в нормата на чл. 44а, ал 5 от ЗЧРБ, тъй като в конкретния

случай в оспорената заповед е посочено, че страната, в която следва да бъде изпълнена наложената ПАМ, е държавата на произход на адресата. Въпросите относно положението в С. и доколко страната се явява сигурна по отношение на жалбоподателя подлежат на обсъждане в производство по реда на Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), образувано по подадена молба за предоставяне на международна закрила.

Настоящото съдебно производство не е такова по Закона за убежището и бежанците, поради което съдът не дължи произнасяне за съответствието на оспорваната заповед с чл. 8 и чл. 9 от Закона за убежището и бежанците, тъй като тези доводи са неотнормисими към конкретния правен спор. Същевременно, не бяха и ангажирани доказателства, сочещи наличие на страх от лично преследване, изтезание или нечовешко или унижително отношение на чужденеца поради раса, религия и др. в страната му на произход, поради което няма законова пречка за издаването на процесната ПАМ. Дължим е извод, че евентуално негово връщане в страната му на произход няма да бъде в нарушение на чл. 3 от ЕКПЧ. Не се установява опасност от нарушение на забраната по чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ, според който чужденец, на когото е наложена ПАМ връщане, не се връща в държава, в която животът и свободата му са застрашени и той е изложен на опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унижително отношение. По делото не се установява опасност от подобно забранено отношение по смисъла на чл. 3 от ЕКПЧ и чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ спрямо оспорвания и при евентуално негово връщане в С.. От жалбоподателя не са наведени други защитими ценности по чл. 5 от Директивата за връщане. Представената по делото справка от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС относно общото положение и актуалната политическа и икономическа обстановка в С. не съдържа данни за въоръжен конфликт на територията на страната. От изложеното в справката се установява, че има данни за инциденти във връзка със сигурността в С., но няма данни, че насилието в тази държава е безогледно и повсеместно на цялата територията на страната, респективно достигнало такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените в чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Що се касае до становището, дадено от ВКБООН през декември 2024 г. относно връщане в Сирийската Арабска Република, настоящият съдебен състав счита, че представената в настоящото производство справка за актуалната обществено-политическа обстановка в С. е по-

актуална от становището на ВКБООН от декември 2024 г., публикувано непосредствено след промяната на режима в С., поради което настоящата съдебна инстанция следва да съобрази изводите си именно с тази справка. В този смисъл е и становището на ВКБООН, като препоръката в него е „до надеждна информация, която да позволява оценка“ на ситуацията.

Следва да се отбележи, че административното производство е проведено задълбочено и всестранно, установени са всички релевантни за спора факти, извършена е обективна преценка на наличието на опасностите от преследване и на реалната опасност от тежко посегателство, обсъдена е актуалната обстановка в страната по произход.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на материалноправните и процесуални разпоредби и в съответствие с целта на закона, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна

По изложените съображения Административен съд София-град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. М. Х. С. с ЕГН [ЕГН] и ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на С., с постоянен адрес: [населено място], ж.к. Експериментален № 41 вх. 2 ет. 4 ап. 36, против Заповед № 343з-1911 от 16.07.2025 г., издадена от Началник на Група „Миграция“ при Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – С., с която на основание чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ и чл. 8, т. 2 от КЗПЧОС на М. А. М. Х. С. е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ „Връщане до страна произход, страна на транзитно преминаване или трета страна в държава“ в държава С.. Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България.